

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 100/05
03.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац и мр. Љубице Јеремић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ и ВВ чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Државе СЦГ, Савезно Министарство за одбрану, Управа за истраживање, развој и производњу НВО из Београда, кога заступа Војни правобранилац ВСЦГ, Београд ради накнаде за техничко унапређење, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Окружног суда у Београду број П 35/2003 од 21.2.2005. године, у седници већа одржаној 3.11.2005. године донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ жалба тужене па се пресуда Окружног суда у Београду број П 35/2003 од 21.2.2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

Трошкови одговора на жалбу се тужиоцима не досуђују.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду број П 35/2003 од 21.2.2005. године усвојен је тужбени захтев тужилаца па је обавезана тужена да тужиоцима исплати на име дуга износ од 63.024,00 динара, ревалоризован према расту цена на мало почев од 28.2.1996. године па до дана подношења захтева суду 9.5.2003. године са законском затезном каматом на ревалоризовани износ дуга почев од дана подношења тужбе 9.5.2003. године па до исплате, у року од 15 дана. Обавезана је тужена да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 148.200,00 динара у року од 15 дана.

Тужена је изјавила благовремену жалбу због свих разлога из члана 353.став 1. ЗПП.

Тужиоци су у одговору на жалбу порекли жалбене наводе тужене. Поставили су захтев за исплату трошкова одговора на жалбу у износу од 18.000,00 динара.

Жалба тужене није основана.

У проведеном поступку пред првостепеним судом није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04 у примени од 23.2.2005. године) а на коју повреду се жалилац позива, нити из члана 354. став 2. тачка 14. савезног ЗПП а који се на основу одредбе члана 491. став 1. републичког ЗПП примењује у конкретном случају и то из разлога што побијана пресуда садржи јасне разлоге у погледу одлучних чињеница, без противуречности између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и самих тих исправа.

Чињенично стање релевантно за пресуђење је у довољној мери расправљено и утврђено, а материјално право је правилно примењено.

Првостепени суд је утврдио да су тужиоци аутори техничког унапређења ОП 11/92 под називом "поступак производње ГГ". Техничко унапређење испитано је од стране стручне комисије које је извршено у "ДД" где се предметни поступак и примењује за производњу ГГ као почетне сировине за производњу свих врста "ДД".. Комисија је установила да су испуњени сви услови из Правилника о заштити проналазака и прихватању техничких унапређења и конкретних предлога и њиховој примени у Југословенској народној армији ("Службени војни лист" број 29/90) те је предложила да се поступак за производњу "ГГ" прихвати као техничко унапређење. Надаље је Комисија предложила прорачун обештећења и компензације узимајући у обзир радне часове утрошене у ванредном времену па је коначно предложила износ од 63.024,00 динара. Техничко унапређење тужилаца је прихваћено и заведено у Центру за инвентивну делатност, а решењем Вп. __ Пов. број 271-25/92 од 27.3.1997. године је наведено да ауторима припада једнократна новчана накнада коју ће тужени одредити у складу са одредбама члана 106. до 130. наведеног Правилника. Тужиоци су у више наврата тражили исплату наведене накнаде, али тужени тим захтевима није удовољио. Вештачењем путем вештака дипломираног инжењера технологије је утврђено да је конкретни проналазак настао у току радног и ван радног времена, да је извршено потпуно испитивање проналаска од стране стручне експертске комисије, те да је износ једнократне накнаде-обештећења ауторима техничког унапређења израчунат према наведеном Правилнику по критеријумима из члана 106. до 110, дакле по правилима које је поставио сам тужени и да укупан износ по тим критеријумима на дан 28.2.1996. године износи 63.024,00 динара.

Одредбом члана 172. Закона о заштити проналазака, техничких унапређења и знакова разликовања ("Службени лист СФРЈ" број 34/81) а који се примењује на конкретни правни однос, прописано је да прописе којима се ближе уређује техничка унапређења од значаја за народну одбрану доноси функционер који руководи савезним органом управе надлежним за послове народне одбране, а прописе којима се ближе уређује техничка унапређења од значаја за безбедност земље-функционер који руководи Савезним органом управе надлежним за унутрашње послове. Накнада за техничко унапређење од значаја за народну одбрану, односно за безбедност земље исплаћује се аутору техничког унапређења у једнократном новчаном износу. У складу са овом одредбом су и одредбе напред наведеног Правилника који такође прописује једнократну накнаду за признати проналазак и прихваћено техничко унапређење аутору. Примењујући одредбе овог Правилника стручна комисија туженог је израчунала да једнократна накнада ауторима припада у износу од 63.024,00 динара на дан 28.2.1996. године, а вештачењем пред првостепеним судом извршена је провера обрачуна. Према томе, правилно је првостепени суд усвојио тужбени захтев тужилаца и досудио им тражену накнаду у досуђеном износу.

Неосновано жалба побија правилност првостепеног пресуђења. Разлози из жалбе своде се на то да суд није решио тужбени захтев тако да је нејасно због чега није извршена валоризација износа на дан подношења тужбе, односно колики је стварни био дуг на дан подношења тужбе, те да је првостепени суд пропустио да од тужилаца затражи да прецизирају тужбени захтев на дан утужења како за главни дуг тако и за камату. Ови жалбени разлози су без основа. Првостепени суд је ваљано оценио да је постављени тужбени захтев у довољној мери одређен, да је извршив, а и оцена Врховног суда је иста. Ревалоризација утврђене накнаде за период од 28.2.1996.године па до дана утужења без обзира да ли се извршила у парничном поступку или ће бити извршена у извршном поступку или би је тужени извршио приликом добровољног извршења пресуде, мора бити обављена по истој методи обрачуна и довешће до истог резултата. Из наведеног разлога није било нужно да првостепени суд одреди вештачење на околност колико износи валоризовани износ главног дуга на дан подношења тужбе.

Како одговор на жалбу није био нужан, трошкови одговора на жалбу се тужиоцима не досуђују.

На основу свега изложеног одлучено је као у изреци на основу члана 368. савезног ЗПП и члана 491. став 1. републичког ЗПП ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04).

Председник већа - судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

МН